

Світло Правди

per aspera ad astra

Газета розповсюджується безкоштовно

«Світло Правди» №53-54(127-128) вересень-жовтень 2012р. видання Молодіжної комісії Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ

Молодь Європи готується до щорічної зустрічі Тезе у Римі

Наступна європейська зустріч молоді відбудеться у Римі з 28 грудня 2012 р. до 2 січня 2013 р.. Спільнота Тезе готує зустріч разом з Римською єпархією. На цей крок "паломництва довіри на землі", розпочатого Братом Роже наприкінці 1970-их років, зберуться десятки тисяч молодих людей.

Учасники з Європи та інших куточків світу будуть поселені у сім'ях та спільнотах, як католицьких, так і інших присутніх у Римі та околицях віросповідань. Вони будуть запрошені приєднатись до паломництва до гробниць апостолів та до катакомб, щоб помолитись у великих базиліках і зустрітись з Папою Венедиктом XVI.

У посланні, яке він адресував для молоді,

що зібралась у Берліні на минулій європейській зустрічі, Папа написав: "Святіший Отець хоче висловити вам радість, яку він матиме, зустрічаючи вас у наступному році на 35-й європейській зустрічі "паломництва довіри на землі". Рим тепло привітає вас!"

Очікується, що від Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ візьме участь близько 200 осіб, які разом з іншими молодими людьми у «вічному місті» Римі занеситимуть свою молитву до Бога за мир у світі.

Детальніше про спільноту братів Тезе читайте на 3 сторінці.

Інформаційний центр
Молодіжної комісії

18 жовтня Блаженніший кардинал Любомир Гузар відвідав Івано-Франківськ. В обласному музично-драматичному театрі імені Івана Франка экс-глава УГКЦ провів зустріч із молоддю краю.

стор. 4-5

Задушний день дає людям рідкісну нагоду, щоб вони зустрілися з розсудливим вченням, які всім дає певність смерті, а непевність, коли вона прийде.

стор. 6

ЗАПРОШУЄМО НА ЗИМОВУ ЗУСТРІЧ МОЛОДІ ТЕЗЕ ДО РИМУ

Молодіжна комісія спільно з Паломницьким центром Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ запрошує молодих людей віком від 17 до 35 років взяти участь у новорічній зустрічі ТЕЗЕ-2013, яка пройде у м. Римі (Італія).

Візьми участь у зустрічі в Римі та отримай можливість:

- молитися, співаючи і перебуваючи в тиші, з десятками тисяч молодих людей у великих базиліках міста семи пагорбах;

- приєднатись до молодих людей з Європи та світу у пошуках глибшого розуміння віри і любові;

- досвідчити гостинність сімей Риму та околиць;

- зустріти людей, які живуть Євангелієм серед сьогоденних труднощів;

- вирушити у паломництво до гробниць апостолів та відвідати катакомби;

- зустрітись з Папою Венедиктом і молитись разом про мир у світі та довіру між людьми.

З питань участі у прощі звертайтеся у Паломницький центр Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ:

м. Івано-Франківськ,
вул. Гарбарська, 20,
тел. 0342 73 17 46
svitlo_pravdy@ukr.net
www.kom.if.ua

Всенародна проща до Святої Софії у Римі зібрала декілька тисяч українців

Тисячі українців з 13 до 15 жовтня 2012 року прибули до Вічного міста Риму, щоб взяти участь у всенародній прощї з нагоди благословення відновленого Собору Святої Софії та 120-ліття від Дня народження Патріарха Йосифа Сліпого. Ювілейні святкування в Римі розпочалися Великою Вечірнею з Литією та Чином благословення відновленого собору, яке здійснив Глава Української Греко-Католицької Церкви

Блаженніший Патріарх Святослав. Продовжилося паломництво у неділю, 14 жовтня, Архїєрейською Літургією, після якої Блаженніший Святослав проголосив Рік Віри в УГКЦ. Також у неділю, 14 жовтня, відбувся концерт української сакральної музики на честь Святішого Отця Венедикта XVI в одній із найстаріших базилік вічного міста - церкві Святої Марії ангелів та мучеників. Близько 250 прочан від Івано-Франківської

Архїєпархії УГКЦ взяли участь у прощї до Святої Софії. Відповідальними за організацію прощї від Івано-Франківської Архїєпархії були Паломницький центр та Молодіжна комісія УГКЦ, які очолює о. Віталій Дем'янець.

Серед колективів, які супроводжували своїм співом богослужіння у Римі, були і три колективи з Івано-Франківська, а це Архїкатедральний хор собору Воскресіння Христового та дитячий вокальний ансамбль музичної школи №1 "Дзвіночки", керівником яких є п. Божена Куцій та Архїкатедральний хор "Воскресіння", кер. п. Володимир Рудницький.

Завершилося паломництво у понеділок, 15 жовтня, Святою Літургією та акафістом до святого священномученика Йосафата у базиліці Святого Петра.

Нагадаємо, що освячення собору Святої Софії відбулося у 1969 році. Тоді Блаженніший Патріарх Йосиф Сліпий та 17 українських єпископів, у присутності Папи Павла VI здійснили посвячення храму і запрестольної мозаїки, спроектованої видатним українським митцем Святославом Гординським. Реставраційні роботи храму було розпочато рік тому та завершено завдяки пожертвам вірних з усього світу.

*Інформаційний центр
Молодіжної комісії*

НОВИНИ

Акція "Замінімо цигарку на цукерку"

17 жовтня 2012 року з 12 до 14 години на Вічевому майдані проходила акція "Замінімо цигарку на цукерку", яка відбулася завдяки муніципальному Центру дозвілля управління культури міськвиконкому. До даної акції долучилися волонтери - це студенти Івано-Франківської Духовної Семінарії та Івано-Франківської філії університету "Україна".

Дуже позитивно на дану акцію реагували мешканці міста, особливо молодь. Курці заламували цигарки і викидали у смітник, за що отримували від організаторів і волонтерів акції смачні цукерки. Про дану акцію лунало звукове оголошення, тому активніше долучалися перехожі.

Меценат акції - ПАТ "Ласощі". Інформаційний партнер - радіо "Дзвони". Акція "Замінімо цигарку на цукерку" направлена на боротьбу проти тютюнопаління.

В Івано-Франківську відбулися українські вечорниці

У середу, 24 жовтня, в м. Івано-Франківську, в приміщенні Народного

дому "Просвіта" (по вул. Грушевського), відбувся молодіжний захід з елементами українських вечорниць, присвячений 70-річчю УПА. Захід пройшов за сприяння Молодіжної комісії Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ (голова о.Віталій Дем'янець) та ГХР "Клич" (голова п. Богдан Гоблер). Розпочався захід з привітального слова та благословення о.Арсена Панчака, працівника Молодіжної комісії.

*Інформаційний центр
Молодіжної комісії*

Спільнота братів ТЕЗЕ - знак примирення між тими, хто є розділений

Сьогодні спільнота Тезе налічує понад сто братів, католиків та з різних протестантських конфесій із близько 30-ти країн світу. Таким чином, саме існування спільноти є конкретним знаком примирення між розділеними християнами і народами.

Брати живуть лише зі своєї праці. Вони не приймають пожертв. Також вони не приймають особистих спадків на власний рахунок, спільнота роздає це найбільш необхідним.

Деякі брати приєдналися до людей, які живуть у несприятливих умовах та страждали від бідності й розділення. Ці маленькі групи братів живуть в Азії, Африці і Південній Америці. Вони поділяють життєві умови тих, хто їх оточує, намагаються бути тією любов'ю серед нужденних людей, вуличних дітей, в'язнів, вмираючих, покинутих та зраних розбитими, нещасливими стосунками.

З роками число відвідувачів Тезе продовжує зростати, все більше молодих людей почали прибувати сюди. Сестри згромадження святого Андрія, міжнародної католицької спільноти, заснованої сім століть тому, група сестер-урсулянок з Польщі, сестри Св. Вісента Павла допомагають у деяких обов'язках, зокрема у зустрічі людей.

Проповідники різних Церков також приїждять до Тезе. Спільнота вітала у себе Папу Івана Павла II, Архієпископа Кентерберійського, православних митрополитів, чотирнадцять лютеранських єпископів Швеції, численних пасторів зі всього світу.

Починаючи з 1962 року брати і молоді

люди з Тезе постійно відвідували країни Східної Європи, завжди зберігаючи обачність і обережність, щоб бути ближче до тих, хто був ув'язнений у власних кордонах.

Брат Роже помер 16 серпня 2005 року, у 90-річному віці. Його вбили під час вечірньої молитви. Брат Алоїс, якого брат Роже обрав

своїм наступником багато років тому, тепер є настоятелем спільноти.

Дещо з історії

Усе почалося 1940 року, коли 25-літній брат Роже покинув Швейцарію, країну де народився, щоб жити у Франції, звідки походила його мати. Роками він важко хворів, страждаючи від туберкульозу; під час тривалої хвороби у нього визріло покликання створити спільноту. Коли почалася Друга Світова Війна, брат Роже був переконаний, що він повинен, незволікаючи, допомагати людям у біді, так як це робила його бабуся під час Першої Світової Війни. Маленьке село Тезе, де він

оселився, знаходилося близько до воєнної лінії демаркації, що розділяла Францію на дві частини. Таке місце було зручним для переховування біженців, що втікали від війни. Друзі з Ліону радо давали адресу Тезе людям, що шукали притулку.

Завдяки скромній позиції брат Роже зумів купити у Тезе будиночок з прибудовами, де роками ніхто не проживав. Він попросив одну зі своїх сестер, Женев'єву, допомогти йому приймати людей. Серед біженців, яким вони надавали притулок, були євреї. Матеріальні ресурси були обмежені. Не було водопровідної води, тому по питну воду їм доводилося ходити

до сільської криниці. Їжа була простою, найчастіше супи, що варилися з кукурудзяної муки, яку задешево купували у млині неподалік.

Щоб не створювати тиску на тих кого він приймав, брат Роже молився наодинці; він часто ходив до лісу поблизу будинку, щоб поспівати, аби ніхто з біженців, а особливо євреї та невіруючі не почувалися незручно. Женев'єва пояснювала кожному з них, що для тих, хто хоче помолитися, краще робити це наодинці у своїй кімнаті.

Батьки брата Роже, дізнавшись що їхній син та дочка наражали себе на ризик, попросили друга родини, відставного французького офіцера, приглядати за ними. Восени 1942 року він попередив, що їх викриля, і що їм усім слід негайно виїхати. До кінця війни брат Роже мешкав в Женеві. Саме там він започаткував спільне життя із першими братами. Згодом вони зуміли повернутися до Тезе в 1944 році.

1945 року один молодий юрист з цих околиць створив товариство, що опікувалось дітьми, осиротілими у час війни. Цей чоловік запропонував братам прийняти деяких з них в Тезе, але спільнота братів не могла опікуватися

дітьми. Отож брат Роже попросив свою сестру Женев'єву повернутись і подбати про них. Вона стала для них як мати. По неділях брати також приймали німецьких полонених, ув'язнених у таборі неподалік. Поступово інші молоді чоловіки прибували і приєднувалися до групи. А на Пасху 1949 року семеро братів назавжди присвятили себе життю разом у цілковитій простоті та celibatі.

В спокою і тиші під час зими 1952-53 рр. засновник спільноти написав Правила Тезе для братів „Основи, що уможливають спільне життя”.

www.taize.fr

Блаженніший Любомир Гузар в Івано-Франківську зустрівся з молоддю

18 жовтня Блаженніший кардинал Любомир Гузар відвідав Івано-Франківськ. В обласному музично-драматичному театрі імені Івана Франка екс-глава УГКЦ провів зустріч із молоддю краю. Впродовж майже півтори години він відповідав на запитання молодих людей, які стосувалися різних сторін життя суспільства. Кардинал навчав молодь вірити, бути розсудливою, впевненою в собі і знати, для чого вона прийшла у цей світ.

Ведучим даного заходу був о. Михайло Віхоть, працівник Молодіжної комісії Івано-Франківської Архїєпархії УГКЦ. Пропонуємо Вам ознайомитися із думками Блаженнішого Любомира:

"Перша річ, у якій повинна застановитися молода людина, - хто ви є. Що то значить "бути людиною". Звідки ми взялися. Які ми маємо засоби. Які таланти. Які завдання. Як ми повинні знайти себе в спільноті інших таких, як кожен із нас. І яка ціль вашого життя. Я би сказав, близька ціль - життя на землі, потім вічна ціль - ціль буття. Кожен мусить поставити собі таке питання, якщо бажає, щоби його життя мало зміст. Щоби не плисти за течією, а зробити своє буття значущим для себе і для інших. Мусимо починати від тих фундаментальних питань".

Як долати кризу віри?

"Коли дитина народжується, батьки нею займаються. Мати й батько вчать перших молитов, як хреститися, як поводитися, дають приклад своїм власним життям. Дитина підрастає, йде до школи, зустрічає таких, як вона. І приходить отой момент, коли усвідомлює, що може критично думати. Що це означає? Вміти поставити питання.

Батьки виховували, багато дали священики, катехити. Дитина має багато інформації - і приходить момент, коли вона починає ставити питання. Чи це є гріх? Ні, це ознака зрілості. Господь дав нам розум, щоби ми застановлялися, щоби ми розуміли, хто ми є і що відбувається навколо нас.

Молода людина каже "мені розповіли про Господа Бога" - і вона питає себе "чи все те, що мені казали, - це правда?" Насправді кожен повинен не боятися поставити собі таке питання, бо відповідь є така: віра - це є дар, щось, що ми одержали від Господа Бога, це не те, що ми самі від себе маємо.

Є багато людей у світі, які не мають того дару, а мені його дано. Тепер буду на підставі виміру інших людей старатися розуміти, що то означає прийняти Господа Бога. Це не так, як доказати, що $2+2=4$. Це потребує не тільки застанови, а й свідомості, що Бог мені це дає і Бог до мене говорить. І не тільки до мене, а до всіх людей.

Не всі слухають, але він до всіх говорить. І що він каже? Тут знову приходить момент, коли ми повинні застановитися, що тут розходиться не про науку, а про спілкування з Богом. Ми не маємо способу математично доказати існування Бога - ми маємо Божий дар прийняти це. Дуже важливим тут є приклад інших людей. Батьки вірять, багато інших людей вірять, великі науковці вірять... Це означає, що і я також можу вірити.

Але я знову кажу, що остаточно усвідомити собі дару і факту святої віри ми не можемо без Божої помочі. Тому, коли приходить момент сумнівів, кожен повинен сказати: "Господи, я хочу вірити. Поможі мені". І можемо бути певні, що Господь, який дав нам дар життя і стільки різних дарів, дасть нам і цей дар віри, котрий нас укріпить і утвердить у нашій вірі. Часто Господь Бог це робить у дуже різні способи, бо він є той добрий всемогутній батько, який кожного з нас дуже добре знає і кожному з нас, відповідно до нашої людської природи, дає оце підкріплення й утвердження у вірі.

Але ми повинні бути готові його прийняти. Бути обережними, щоби під впливом поганих людей не втратити дару віри. Від таких, хто нас намовляє не вірити, ми повинні далеко йти. Ми повинні бути готові прийняти віру, бо це дар".

Про "добру" і "погану" залежності

"Людина - це коли Господь дав мені дар життя, дав таланти. Я розвиваюся, расту. Важливо, щоби я зберіг свободу, щоби не став залежним від чогось, що може мене опанувати, завести на погану дорогу або взагалі обмежити мою свободу діяння. Людина повинна від молодості бути вільною, не залежною від прив'язання. Залежність від наркотиків, від алкоголю погані. Але є такі залежності, які не виглядають як дуже злі. Як-от залежність від Інтернету, який у дуже багатьох випадках є навіть корисним.

Але не розходиться, від чого ми залежні. Розходиться, чи ми є залежні. Йдеться про те, що залежність - це коли ти не можеш сказати "ні". Нам треба старатися за всяку ціну зберегти свою свободу навіть від того, що не є конечно злим чи лихим у своїй природі, але обмежує мене, робить мене невиліковним. Людина може бути невиліковним прив'язання. Треба дуже над собою працювати, щоби не дозволити будь-чому обмежувати нашу свободу".

Чому помирають молоді люди?

"У Святому Письмі є свого роду відповідь.

(Продовження на стор. 5)

(Закінчення. Початок на стор. 4)

Люди дивуються, чому вмирає добра молода людина. Остаточного нашого життя є дар від Бога. Бог за своїм планом може забрати життя. А може, Господь узяв його молодим, щоби він у житті не зіпсувався? Щоби не став злою, поганою людиною? Смерть - це не є кінець життя. Смерть - це перехід до вічності. Не треба дивитися на смерть як на трагедію. Може, людина вже стала щаслива, бо вона вже є у вічності коло Бога. Господь Бог знає найкраще, коли кого кликати до себе".

Чого прагну в житті?

"Хотів би в міру того, скільки Бог дасть мені сили, допомагати людям шукати і знаходити правду в житті. Людина, яка вже довго жила на землі, не одне бачила, не з одної печі хліб їла, тому має певний досвід і тим досвідом може послужити іншим. Я щиро надіюся на те, що дам вам премудрі відповіді, але, може, й заставлю думати. Може, ви почнете застановлятися. Може, щось інакше виглядало вам дотепер. Якби я зміг допомогти вам зрушити процес думання, то був би щасливий, що у тому прислужився.

Я хотів би ще поділитися досвідом життя. Допомогти вам іти вперед. Дозрівати. Розвивати свої таланти. А на кінці хотів би з Господом Богом вічність перебути"...

Чого навчає Пласт?

"Пласт має певні закони. Коли ми складаємо присягу, то присягаємо бути вірні Богові, батьківщині, слухатися старших, їх поради і керівництва. Це не є якийсь надзвичайний закон - це кілька таких прикмет, які кожна культурна людина повинна мати. Наприклад, пластун має бути точний. Точність - це надзвичайно важлива річ у житті культурної людини. Культурний - це такий, що вміє співжити з іншими людьми. Процес виховання в Пласті повинен допомогти зробити кожного дуже цінними громадянами, цінними людьми у суспільстві.

Ми маємо багато таких прикладів у минулому столітті, тут немає нічого надзвичайного чи таємничого. Це додаток у процесі виховання, яке ми починаємо від батьків, вчителів. Принцип виховання Пласту в кінцевому випадку - це процес самовиховання. Старатися самому без зовнішнього примусу бути хорошою людиною".

Ставлення до виборів

"Цього тижня без виборів уже не обійдеться. Всі живемо під впливом виборів, що за кілька днів будуть. Хто то є депутат? Ми можемо сказати "людина-

політик". Пам'ятаймо, що слова походить від "поліс" - місто, спільнота.

Який повинен бути депутат, вибраний народом представник? Це в першу чергу повинна бути людина розвинута й думаюча, яка докладає усі свої таланти і зусилля, щоби послужити ближнім. Політик не вибирає цього шляху, щоби збагатитися, аби міг робити що йому подобається, щоби його прославляли. Ні. Політик - це людина, яка свідомо хоче всю свою духовну силу посвятити на користь інших, на загальне благо. Якщо він цього не хоче або не старається сповнити, то годі про нього говорити як про політика. Тоді він такий собі наймит, навіть негідний наймит.

Політика - це одна з найвищих форм служіння. Бо людина цілковито віддає своє життя задля добра інших. Це дуже шляхетне покликання, шляхетне завдання. Але тільки тоді, коли політик справді відповідає тим засадам, про які я казав".

Чи для нехристиян відкрито

Царство Боже?

"Дорога до Царства Божого не залежить від нас. Господь Бог вирішує остаточно, хто спасається. Але ми знаємо, що Господь не карає нікого без особистої вини. Якщо ж людина виросла в такому середовищі, де про Господа Бога ще

Те, що Господь Бог комусь не дав дару віри, не означає, що ця людина обов'язково призначена на якусь вічну кару.

й не чули - от у недавньому минулому в комуністичному житті діти виростали без згадки про Господа Бога. Те, що Господь Бог комусь не дав дару віри, не означає, що ця людина обов'язково призначена на якусь вічну кару. Якщо та людина, слухаючи свого сумління, застановляючись, старається робити добро, Господь Бог напевне тої людини не карає. Бо за що карати? Людина, яка може називати себе християнином, але легковажить Божим законом, є у багато гіршій ситуації, ніж той, хто, не знаючи про Бога, щиро старається поводитися добре. Тут нема, що філософувати - треба усвідомити, що і сотворіння, і спасіння людини є цілком у руках Бога".

Чому у світі стільки зла?

"Що є зло? Це відсутність добра. Немає зла як такого. То, що ми називаємо злом, - це відсутність добра. Ми повинні усвідомити, що це є таїнство, містерія. У Завіті є книга Йова. Йов був надзвичайно побожна людина, яка втішалася і

розумом, і достатком, і доброю родиною. Диявол каже до Бога: "Тому Йову так добре йде, тому він є такою доброю людиною". Господь запропонував дияволу випробувати Йова. Сатана тоді надсилає на Йова різні нещастя: він втрачає здоров'я, розкладають маєток, умирають діти. Він себе питає тоді: "Я нічого злого не зробив. Чому мені таке сталося зі мною?" Насправді ми не знаємо, чому Господь Бог допускає те, що ми називаємо злом. Чому ми хворіємо, чому війни і так далі... Те, що діється у світі, переходить наше розуміння. Бог має свої плани - і коли він допускає щось, що ми називаємо лихом, то не задля того, щоби нам робити прикрість, а щоби це послужило на добро. Намацальний такий приклад: літак має відлітати, а хтось не встиг і розпачає з того приводу. Але літак злетів - і впав та й розбився. І цей один, що не встиг, лишається живий. Не все те, що здається, лихом обертається.

От святий Ігнатій. Був собі іспанський кавалер. Захворів, поранили його на війні. Лежачи, хворий почав застановлятися - і навернувся, і став великим святым. Ми не розуміємо, чому в кожному випадку Господь допускає те, що нам здається лихом. Можемо бути певні одного: небесний Отець як добрий батько робить усе на користь дітей. Тато не робить нічого, щоби нас мучити. Він робить, щоби нас остерегти".

Про повідомлення в мас-медіа щодо конкретної дати кінця світу

"Ну то чекаємо, коли воно буде".

Які книжки треба читати?

"Я би сказав, що читати всі добрі книги. Які є добрі? Є така вказівка, яка дає нам певний дороговказ. Є книги, написані ще перед народженням Христа, - грецька, римська, єгипетська література. Що стається з книгами? Пишуть багато книг, але залишається звичайно в історії тільки те, що є добре. Те, що люди читають впродовж століть, бо мають з того певну радість. Стільки халтури написано і надруковано за століття - не знаю, якого великого смітника на то треба. Але це все пропало і ніхто не згадує. А те, що добре, - залишилося. Воно описує те, що людину справді цікавить і турбує.

Та найважливіша книга - це Святе Письмо. Читайте один раз, читайте вдруге. Застановляйтеся, питайте роз'яснень. Візьміть у руки - і здивуєтеся, що то означає Боже слово. Бо то Боже слово - не тільки книга, яку ми читаємо. Це й слово, яке діє, впливає на нас".

catholicnews.org.ua

Сила молитви за померлих або дещо про «задушні дні»

Згідно з Григоріанським календарем Римо-Католицька Церква другого листопада, наступного дня після відзначення дня всіх святих, відзначає задушні дні - день покійних. У нашому Східному обряді ми відзначаємо їх особливо в великопісному і Великодньому часі.

Почавши від XI століття, християни молилися за померлих, відвідували гроби мучеників і згадували покійних. У XI столітті Папа Сильвестр II, а згодом Папи Іван XVII, і Лев IX, постановили присвятити один день у році покійним. У Римо-католицькій Церкві в XIII столітті цей день почали відзначати 2-го листопада, під назвою задушний день.

Кожного року літургійне відзначення дня покійних подає особливу нагоду людям подумати над дійсністю смерті. На нашу думку дуже важливо згадувати правди, які важливі для духовного зросту, під час такої призадуми можуть виникнути корисні висновки.

У модерному суспільстві, ми живемо так, немов би ця дійсність, смерть, день покійних існували б не для нас, тільки для інших. Ми не завжди думаємо і пам'ятаємо про те, що одного дня ми помremo. Відвідини цвинтарів, присутність на похоронах і св. Літургія за покійних заслуговують на нашу увагу або принаймні людям, які не живуть згідно з вимогами християнської віри або її не мають. Ці заслуговуючі дії звичайно стосуються того, що діється з іншими, а не стосується до особистої дійсності. Вони не думають, що це таке важливе, що може змінити поведінку і спонукати їх зберігати Господні заповіді.

День покійних є нічим іншим, як пригадкою про прихід дня, в якому прийде кінець усьому земному, і це так для тих, що вірують у майбутнє вічне життя, як для тих, що тільки зв'язані справами цього світу. Існує тільки одна мала розбіжність в обрядах, однак у глибині всі обряди подібні в усьому світі. З пороку ти походиш, і у порох ти повернешся.

Дійсність віри, яка є частиною християнського вчення, що його навчав Ісус Христос, запевняє Учительська Влада Церкви протягом віків - людина вмирає тільки раз. Дуже ясно навчає Лист до Євреїв (9, 27): "І як призначено людям раз умерти, потім же суд". Переживання цієї дійсності спонукує нас до життя згідно з

вченням Христа. Існують також вірування в послідовності супротивній християнській вірі. Тільки смерть відкриває нам двері вічності, нагороду за нашу вірність Воскреслому Христові. Ця дійсність повинна бути підтверджена, коли спогадуємо рідних, наших родичів і друзів, які нас попередили в Божому Царстві.

Задушний день дає людям рідкісну нагоду, щоб вони зустрілися з розсудливим вченням, які всім дає певність смерті, а непевність, коли вона прийде. Каже св. Писання: "Чувайте, отже, не знаєте ні дня ні години" (Мт. 25:13). Відкриваючи очі до світла, новонароджене немовля отримує засуд цілковито безапеляційний. Цей життєдайний подув, який оживлює від самого свого зачаття позначений Хрестом Христа, який запевняє йому безсмертність і кінцеве воскресіння. Перед тисячними гробами, тих, що вже пережили ці хвилини, надзвичайні і плідні роздуми надходять до людського ума і заторкують людське серце.

Ці моменти плідні і базуються на певності, прояснюють правду в повному своєму обсязі, зроджують надію і протиставляються натискам віддаленого від Бога світу. Тому, все довкруги нас перетворюється, а коли сила інстинкту веде людину катастрофічними і грішними шляхами, зростає число залежних від наркотиків і інших супротивних Богові схильностей. Роздуми на якомусь цвинтарі сприяє скріпленню рівноваги перед нахилами заглибленого в гріхові світі. Тіла, які там чекають кінцевого воскресіння, промовляють до нас з надзвичайною швидкістю і красномовно з надсвітів, закликаючи до моральної поведінки згідно з заповідями і вченням Христа Господа.

Смерть не мала місця в початковій структурі створення світу, яке здійснив

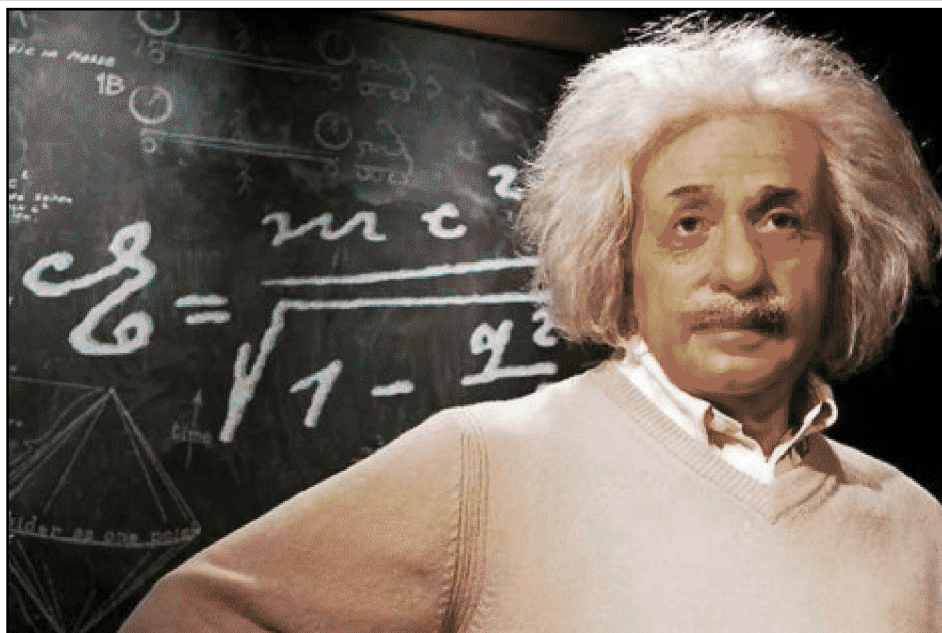
Господь. Каже апостол Павло: "Тим-то як через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили" (Рм. 5:12). Це вчення для християн, стисло зв'язане з перемогою Христа Господа, який нас чинить учасниками свого власного Воскресіння. Тут, каже Апостол Павло, маємо до діла з глибиною нашої віри: "Коли ж нема воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес. А коли Христос не воскрес,

то марна проповідь наша, то й марна і віра наша" (І Кр. 15:13-14). Такий вид Божого плану пояснює травматизм, який завжди супроводить смерть. Тому, тільки віра - це дійсна допомога, особливо, коли вона витягає з нашого ества співжиття з рідними, родиною і друзями. Мудрість нам вказує використовувати цю обставину, яка є плодом гріха, щоб здобути, через чеснотливе життя зріст згідно з прикладом Ісуса Христа. Апостол Павло говорить нам про нашу перемогу, яка буде полегшена через науку, яку нам подає задушний день: "Нехай не панує гріх у смертнім вашім тілі, щоб вам користатися його пожадливістями, і не віддавайте членів ваших гріхові за знаряддя неправедності, але віддавайте себе Богові, як оживих із смерті, а члени ваші, як зброю праведності. Бо гріх не буде більше над вами панувати: ви бо не під законом, а під ласкою" (Рм. 6:12-14).

Інша важлива наука задушних днів - це короткотривалість усього, що довкруги нас. Глибоке усвідомлення швидкоплинності влади, слави, гроша, пошестей, а врешті і нашого існування, сильно допомагають нам жити згідно з Божим законом і твердо вірити в вчення, яке Христос приніс на світ для спасіння всіх людей. А висновок цього - це необхідність навернення, яке веде нас до внутрішнього миру, що походить від Бога і до Бога веде.

Смерть завжди була глибокою тайною для всіх нас. Встановлюючи задушний день відразу після свята всіх святих, Церква має на меті поставити нас перед життям, щоб поглянути в минуле, теперішність і майбутність. Відвідуючи цвинтарі, де знаходяться гроби дорогих нам осіб, схилившись над нашим обмеженнями і немочами, стаємо перед дійсністю, що одного дня теж і ми тут будемо.

Чи існує зло?

В одному університеті професор Джонн Лок дав своїм студентам питання:

- Чи є Бог творцем всього сущого?

Один зі студентів хоробро відповів:

- Так, є!

- Тобто, ви вважаєте, що Бог створив все?

- Запитав професор.

- Так, - повторив студент.

- Якщо Бог створив все, тоді Він створив і зло. А відповідно до загальновідомим принципом, що стверджують, що на нашу поведінку і нашим справам можна судити, хто ми такі, ми повинні зробити висновок, що Бог є зло, - сказав на це професор.

Студент замовк, оскільки не міг знайти аргументів проти залізної логіки викладача. Професор ж, задоволений собою, похвалився перед студентами, що ще раз довів їм, що релігія є міф, придуманий людьми.

Але тут другий студент підняв руку і

запитав:

- Можна в зв'язку з цим задати вам питання, професор?

- Звичайно.

- Професор, чи існує холод?

- Що за питання?! Звичайно, існує. Вам же колись буває холодно?

Деякі студенти захихикали над простацьким питанням свого товариша. Він же продовжив:

- Насправді, холоду немає. Згідно законам фізики те, що ми вважаємо холодом, є відсутність тепла. Тільки об'єкт, що випускає енергію, піддається вивченню. Тепло є те, що змушує тіло або матерію випромінювати енергію. Абсолютний нуль (-273 °C) є повна відсутність тепла, і будь-яка матерія при такій температурі стає інертною і нездатною реагувати. Холоду в природі немає. Люди придумали це слово, щоб описати свої

відчуття, коли їм не вистачає тепла.

Потім студент продовжив:

- Професор, чи існує темрява?

- Звичайно, існує, і ви це знаєте самі ... -

Відповів професор.

Студент заперечив:

- І тут ви неправі, темряви також немає в природі. Темрява, насправді, є повна відсутність світла. Ми можемо вивчати світло, але не темряву. Ми можемо використовувати призму Ньютона для того, щоб розкласти світло на його складові і виміряти довжину кожної хвилі. Але тьму не можна виміряти. Промінь світла може освітити темряву. Але як можна визначити рівень темряви? Ми вимірюємо лише кількість світла, чи не так? Темрява - це слово, яке лише описує стан, коли немає світла.

Студент був налаштований по-бойовому і не вгамовувався:

- Скажіть, будь ласка, так чи існує зло, про яке ви говорили?

Професор, вже невпевнено, відповів:

- Звичайно, я ж пояснив це, якщо ви, молодий чоловіче, уважно мене слухали. Ми бачимо зло кожен день. Воно проявляється в жорстокості людини до людини, в безлічі злочинів, скоєних повсюдно. Так що зло все-таки існує.

На це студент знову заперечив:

- І зла теж немає, точніше, воно не існує само по собі. Зло є лише відсутність Бога, подібно до того, як тьма і холод - відсутність світла і тепла. Це - всього лише слово, використовуване людиною, щоб описати відсутність Бога. Не Бог створив зло. Зло - це результат того, що трапляється з людиною, у серці якого немає Бога. Це як холод, який настає при відсутності тепла, або тьма - при відсутності світла.

Професор замовк і сів на своє місце. Студента звали Альберт Ейнштейн

Висловлюємо подяку друкарні "Місто НВ" за безкоштовний друк даного номеру газети

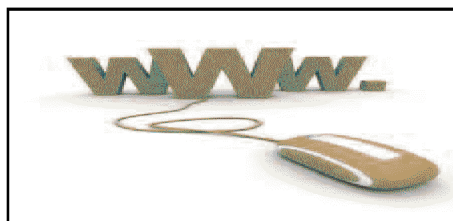
**ДРУКАРНЯ
МІСТО НВ**

м. Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 53
тел. (0342) 55-94-93

*Зробімо молодіжну
газету ще цікавішою!*

Запрошуємо читачів газети
«Світло Правди» стати
дописувачами нашого видання.
Дізнавайтеся також новини з
життя молоді на сайті
Молодіжної комісії:
www.kom.if.ua

Якщо у вас є цікава інформація,
з якою ви хотіли б поділитися з
іншими читачами, то заходьте
до нас у редакцію або пишіть
на e-mail:
svitlo_pravdy@ukr.net

Хвилинка для роздумів

Ніхто не повинен покидати свого ближнього, коли той у біді. Кожен зобов'язаний допомогти і підтримати свого ближнього, якщо хоче, щоб йому самому допомогли в нещасті.

Заповіді Матері Терези

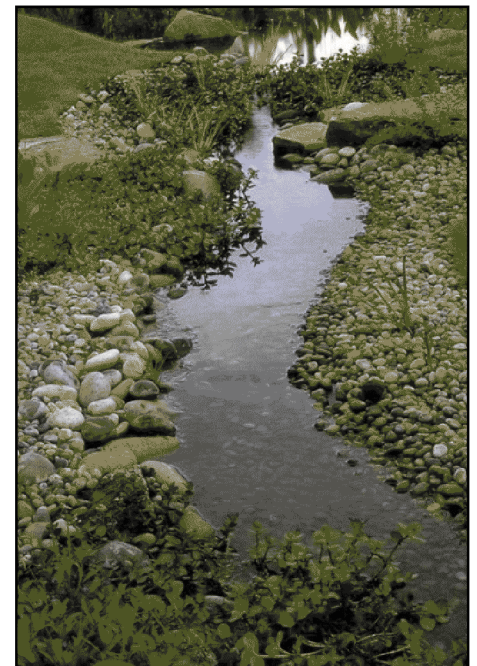
1. Так, люди непослідовні, нерозумні й егоїстичні.
І все ж, люби їх!	5. Щирість і відкритість зроблять тебе уразливим.
І все ж, будь щирим і відкритим!
2. Якщо ти робиш добро, люди звинуватять тебе в потаємній корисливості і себелюбстві.
І все ж, твори добро!	6. Те, що ти будував роками, може зруйнуватися в одну мить.
І все ж, будуй!
3. Якщо тебе супроводжує успіх, ти наживаєш уявних і справжніх ворогів.
І все ж, добивайся успіху!	7. Люди потребують допомоги, але вони ж стануть дорікати тобі за неї.
І все ж, допомагай людям!
4. Добро, зроблене тобою, завтра ж забудуть.
І все ж, твори добро!	8. Віддай світу найкраще, що маєш, і натомість одержиш жорстокий удар.
І все ж, віддай світу найкраще, що в тебе є!

Два струмки

Маленький хлопчик, гуляючи з батьками по лісу, побачив чистий струмок. Він напився свіжої води, а потім - заради забави - взяв в руки гілочку і почав мутити воду в струмку. Дно струмка було піщаним, і тому на поверхню відразу піднявся пісок, опале листя і різне сміття. Колись прозора вода стала непридатна для пиття. Малюкові швидко перестало подобатися вглядатися в брудну воду потічка. Він кинув туди гілочку і побіг до мами.

Адесь високо в горах інший хлопчик так само бавився з гірським струмочком. Він теж хотів помутити воду гілочкою. Але дно струмка було кам'янистим, і він зламав гілочку і побіг далі, нічого не добившись. Потік був чистий, як і раніше. Подібно цьому, деякі люди зовні здаються добрими і чуйними, як чистий струмок. Але спробуй хоч ненавмисно образити таку людину і побачиш, як з дна душі спливають зарозумілість, дріб'язковість, гордіня і старі образи, подібно твані і сміттю в струмку лісовому. Коли ж людина постійно повчатися в Слово Божому і про святе думає, то поступово приклад смирення Христового загартовує добродішну людину смиренням і великим терпінням, об які, як тростинки об камінь, ламаються всяка людська злість і ворожість.

www.kyrios.org.ua

«Світло правди» - видання Молодіжної комісії
Івано-Франківської Архїєпархї УГКЦ,
засноване у січні 1999 року
Наша адреса: УКРАЇНА,
76019, м. Івано-Франківськ
вул. Гарбарська, 20 тел. 73-17-46

тел. моб. 094-922-47-46
e-mail: svitlo_pravdy@ukr.net
www.kom.if.ua
розрахунковий рахунок № 26006340312671
МФО 325019 код 25789939 Укрсїбанк
Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст.

За достовірність інформації відповідає її автор
Тираж 2000 примірників
Голова Молодіжної комісії - о. Віталій Дем'янець
Заступник голови Молодіжної комісії - о. Іван Сас
Редактор - о. Михайло Віхоть